

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3129/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.III.45.063/2024/3. számú végzésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] Dr. Schiffer András ügyvéd (Schiffer és Társai Ügyvédi Iroda) által képviselt indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.
- [2] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában a Kúria Kfv.III.45.063/2024/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.
- [3] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozó (perbeli felperes) 2020. december 7-től határozatlan idejű közzszolgálati jogviszonyban állt az alperessel. Az alperes a közzszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 46. § (1)-(3) bekezdése alapján az indítványozó kinevezési okiratában hathavi, 2021. június 6. napjáig tartó próbaidőt kötött ki azzal, hogy a próbaidő időtartama alatt a közzszolgálati jogviszonyt bármelyik fél azonnali hatállyal megszüntetheti.
- [4] Az indítványozó a kinevezése előtt, illetve a közzszolgálati jogviszonya alatt is számos társadalmi, politikai és világnézeti kérdéseket érintő cikket, mémet tett közzé, melyek az indítványozó saját Facebook oldalán 2021-ben is megtalálhatók voltak, egyesek közülük negatív visszhangot kaptak.
- [5] Az alperes 2021. február 1. napján kelt és aznap az indítványozónak átadott írásbeli figyelmeztetésben rögzítette, hogy az indítványozó a köztisztviselői jogviszonya létesítése után az interneten nyilvánosan elérhető módon közzétett megnyilvánulásaival megsértette a Kttv. 10. § (2) bekezdésében foglalt magatartási követelményt azáltal, hogy az alperessel fennálló közzszolgálati jogviszonya tényének

közzététele mellett nem tette kétségbevonhatatlanul és egyértelműen világossá, hogy az ott és más fórumokon közétett, sokakban megbotránkozást keltő, illetve politikai tartalmúnak is minősíthető véleménye semmilyen módon nem hozható összefüggésbe az alperesnél folytatott tevékenységével és az alperes vezetésének álláspontját semmilyen módon nem tükrözi. Az alperes a Kttv. 10. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések felhívása mellett megfogalmazta azt az elvárását is, hogy az indítványozó az alperessel fennálló közzolgálati jogviszonyának ideje alatt tartózkodjon minden olyan megnyilvánulástól, amely alkalmas arra, hogy mások szemében azt a látszatot keltse, mintha az alperes álláspontjával az álláspontja bármilyen módon egyezne vagy arra, hogy az alperes pártatlanságát és világnézetileg is semleges voltát, az abba vetett közbizalmat a legcsekélyebb mértékben is megingassa. Rögzítette továbbá azt is, hogy elvárja egyrészt azt, hogy a már nyilvánosságot kapott, az elvárásokkal összhangban nem levő megnyilvánulásai kapcsán haladéktalanul tegye világossá, hogy azok semmilyen módon nem hozhatók összefüggésbe az alperesnél folytatott tevékenységével és az alperes, illetve az alperes vezetésének álláspontját semmilyen módon nem tükrözik, másrészt azt, hogy kifejezze sajnálatát amiatt, hogy e körülmény egyértelmű jelzésének hiánya az alperesre rossz fényt vetett. Az írásbeli figyelmeztetés jogorvoslati kioktatást nem tartalmazott. Az indítványozó az írásbeli figyelmeztetést átvette, azonban az abban foglaltakkal nem értett egyet, melyet az írásbeli figyelmeztetés átadásakor jelzett.

- [6] Az alperes az indítványozó közzolgálati jogviszonyát – a Kttv. 226. § (1)-(2) bekezdése, valamint a Kttv. 60. § (2) bekezdés e) pontja alapján – 2021. február 2. napjával azonnali hatállyal a próbaidő alatt megszüntette. Az azonnali hatályú megszüntetés indokolást nem tartalmazott.
- [7] Az indítványozó a közzolgálati jogviszonya azonnali hatályú megszüntetése miatt keresetet terjesztett elő az alperessel szemben. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a közzolgálati jogviszonyának helyreállítása mellett a közzolgálati jogviszonya azonnali hatályú megszüntetésének jogellenessége miatt 680.000 forint elmaradt illetmény megfizetésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése szerinti emberi méltósághoz való személyiségi jogának megsértése miatt 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére és az alperes perköltségben való marasztalására. Kérte továbbá annak bíróság általi megállapítását is, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmódhoz való jogát azzal, hogy a közzolgálati jogviszonya megszüntetésével az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § j) pontja szerinti hátrányos megkülönböztetésben részesítette politikai vagy más véleménye mint védett tulajdonsága miatt, és kötelezze az alperest, hogy emiatt magánlevélben fejezze ki a sajnálkozását.
- [8] A közzolgálati jogviszony megszüntetéséből eredő közigazgatási jogvitában első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 109.K.704.081/2022/9. számú ítéletével az

indítványozó közzolgálati jogviszonyának alperes általi jogellenes megszüntetésére figyelemmel elrendelte az indítványozó eredeti munkakörben való továbbfoglalkoztatását. Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az indítványozónak: elmaradt illetmény jogcímén bruttó 7.459.533 forintot, banki költségtérítés jogcímén bruttó 24.929 forintot, helyi utazási bérlet jogcímén bruttó 262.500 forintot, cafetéria jogcímén bruttó 537.986 forintot, ruházati hozzájárulás jogcímén bruttó 601.600 forintot, rekreációs juttatás jogcímén bruttó 1.460.000 forintot, önkéntes pénztári munkáltatói hozzájárulás jogcímén bruttó 948.320 forintot, valamint ezen összegek után 2022. március 1. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 209.000 forint perköltséget.

- [9] Az alperes fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.245/2023/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme nyomán eljáró Kúria Kfv.III.45.063/2024/3. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta. A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § a) pont aa) és ab) alpontokhoz kapcsolódóan nem észlelt olyan elvi jelentőségű kérdést, amely kúriai állásfoglalást igényelt volna a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása vagy az ügy társadalmi jelentősége, különös súlya miatt. A Kúria álláspontja szerint az indítványozó az általa megjelölt jogszabálysértéssel összefüggésben a befogadhatóság okának fennállását törvényi kötelezettsége ellenére külön nem indokolta, ezért a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján sem volt mód. Ezen felül az ügy nem vetett fel az uniós jog értelmezését igénylő kérdést sem, ezért a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontjára alapítottan sem volt befogadható a felülvizsgálati kérelem.
- [10] Alkotmányjogi panaszában az indítványozó állította, hogy a Kúria végzése, továbbá a másodfokú ítélet az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében, a XVII. cikk (3) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben foglalt alapjogait sérti.
- [11] Álláspontja szerint a Kp. 118. § a) pont aa) alpontjára alapított felülvizsgálati kérelemnek befogadását a Kúria alapjogi szempontból aggályos érveléssel tagadta meg. Az indítványozó állítása szerint két elvi jelentőségű jogkérdés is felmerült az ügyében, amelyekkel kapcsolatban „a jogegység megbomlásának a veszélye fennáll és mindkét vonatkozásban felmerül alapjog sérelmének veszélye”. Az egyik elvi jelentőségű felmerült jogkérdés az, hogy a munkavégzésre irányuló jogviszony, így a közzolgálati jogviszony megszüntetésével összefüggő perben eljáró bíróság alapozhatja-e a munkáltatói döntés jogellenességének megállapítására irányuló kereset elutasítását olyan okra, amelyre az alperes sem munkáltatói döntésében, sem pedig a peres eljárás során nem hivatkozott (mi több, kifejezett hivatkozásai

logikailag kizárják a másodfokú ítéletben szereplő indokot). Álláspontja szerint azzal, hogy a másodfokú bíróság olyan indok alapján találta jogszerűnek az alperesi munkáltató döntését, amely sem a munkáltatói döntés indokolásában, sem pedig a munkáltató alperesnek a perjogi szabályok szerint előterjesztett védekezésében nem szerepelt, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát. Azzal továbbá, hogy ezt egy jogerős ítéletben tette meg, megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy a munkáltatói döntés indokával szemben jogorvoslattal éljen, ami egyszerre sérti az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében foglalt munkavállalói jogát az emberi méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez (mivel absztrakt értelemben is tehetetlenné válik a munkáltatói döntéssel szemben). Sérti ezen túlmenően az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát, miután az eljárás olyan szakaszában, a jogerős ítéletben hozott fel az eljáró másodfokú bíróság a támadott munkáltatói döntés megalapozásául új indokot, amikor rendes jogorvoslatra lehetősége már nem volt, egyáltalán még nyilatkozni sem volt rá lehetősége. {Alkotmányjogi panaszában az indítványozó kifejtette, hogy felülvizsgálati kérelmében kifejezetten hivatkozott a Kp. 108. § (1) bekezdése sérelmére, ami előírja: „A másodfokú bíróság az ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül.” Szerinte a jogerős ítélet indokolásának [35]-[38] pontjaiban egy olyan esetre/írásra (továbbiakban: Gellért-hegyi kereszt ügye) alapozta az ítélet rendelkező részét is, amit az alperes nemjelölt meg fellebbezési kérelmében. Ezáltal sérült a Kp. 108. § (1) bekezdése, aminek megtartása a Kp. 118. § a) pont aa) alpontja értelmében „a joggyakorlat egységének biztosítása” miatt felülvizsgálati kérelmének befogadására, s nem a kérelem befogadásának Kúria általi megtagadására adott volna okot.} Másik elvi jellegű jogkérdésként, ami miatt a Kúria nem tagadhatta volna meg a Kp. 118. § a) pont aa) alpontjára alapított felülvizsgálati kérelmének befogadását, arra hivatkozott az indítványozó, hogy jogerős ítéletében a bíróság a közlések formai és tartalmi vizsgálatát végezte el, s az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) gyakorlatával szemben járulékos szerepet tulajdonított annak, hogy köztisztviselőként az indítványozó milyen munkakörben és beosztásban dolgozott, ami az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogát sértette.

- [12] Alkotmányjogi panaszában továbbá az indítványozó állította, hogy a Kp. 118. § a) pont ab) alpontjára való hivatkozását is „alapjogi szempontból aggályos érveléssel utasította vissza” a Kúria. Az indítványozó álláspontja szerint az ab) alpont vonatkozásában a kúriai végzés indokolása olyan „érveket” használ („A Kúriának nincs tudomása arról, hogy a közszolgálati jogvitákat jelentős közérdeklődés övezné”; „A Kúriának nincsen tudomása a felülvizsgálati kérelemben foglalt jogkérdés tömeges, vagy nagy számban történő előfordulásáról, továbbá arról sem, hogy a jelen ügy a jogalanyok széles körét közvetlen, vagy közvetett módon nem érintené”), amelyek

„egyszerűen komolytalanok, méltatlanok a legfőbb bírói fórumhoz, így tehát a végzés érdemi indokolás nélkül” zárta el a rendkívüli perorvoslat lehetőségétől, s ezzel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított alapvető jogát. Az indítványozó szerint továbbá a Kúria a jogfejlődés szempontjából viszonylag rövid ideje hatályban levő anyagi jogi (Kttv.) és jogérvényesítési (Kp.) szabályok miatt kialakulatlan joggyakorlat közepette egy, a Kttv.-ben körülírt foglalkozási csoport, a köztisztviselők véleménynyilvánítási szabadságát egy olyan jogvitában ítélte olyannak, ami egyedi ügyön túlmutató kérdést nem vet fel, ahol alperesként az ország közjogilag is legnagyobb súlyú, legnagyobb költségvetéssel rendelkező és legtöbb köztisztviselőt foglalkoztató önkormányzatának hivatala szüntette meg véleménynyilvánítása miatt az indítványozó köztisztviselői jogviszonyát. Az indítványozó ezért úgy vélte, hogy a kúriai végzés ekként közvetlenül is megsértette az emberi méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez és a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alapvető jogait [Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése és IX. cikk (1) bekezdése].

- [13] Az indítványozó sérelmezte továbbá, hogy a Kúria a Kp. 118. § a) pont ad) alpontjára való hivatkozását is „alapjogi szempontból aggályos érveléssel utasította vissza”. Kifogásolta a Kúria végzését, mely szerint: „A Kúria számos határozatában rámutatott arra is, hogy a tényállás megállapításának és a bizonyítékok értékelésének felülmérlegelésére csak kirívó esetben, súlyos eljárási szabályszegés esetén van lehetőség.” {Indokolás [28]} Az indítványozó kifejtette, hogy felülvizsgálati kérelmében a Kp. 108. § (1) bekezdésének súlyos sérelmére hivatkozott azzal összefüggésben, hogy a másodfokú bíróság olyan indok alapján ítélte megalapozottnak a munkáltatói intézkedést, amely sem abban, sem pedig az alperes elsőfokú eljárásban képviselt álláspontjában nem került megjelölésre. Szerinte a jogerős ítélet egy olyan esetre {Gellért-hegyi kereszt ügye; Indokolás [35]-[38]} hivatkozott, ami nemszerepelt az alperesi fellebbezésben. Ennélfogva a Kúria súlyosan sértette a tisztességes eljárás elvét azzal, hogy egy egyértelmű, lényeges eljárásjogi szabálysértést nem orvosolt, annak ellenére, hogy az indítványozó kifejezetten hivatkozott rá. Előadta továbbá, hogy „ezen kirívó esetben a jogerős ítélet a közigazgatási perrendtartásból kilépve gyakorlatilag büntetőjogi felelősséget állapít meg önkényesen, amikor rongálásnak és garázda-jellegű cselekedetnek minősíti a meg sem valósult fényvetítést, habár ellenem soha még csak szabálysértési eljárás sem indult sem ebben, sem más ügyben, ezáltal sértve az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bek.-t”. Az indítványozó szerint így a Kúria érdemi indokolás nélkül zárta el a rendkívüli perorvoslat lehetőségétől, amivel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított alapvető jogát sértette.

- [14] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról döntenéi jogosult tanács

mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket.

- [15] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó a sérelmezett kúriai végzéssel zárult ügyben felperes volt [Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pont], s a perben a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. A magánszemély kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.
- [16] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben előterjesztett panaszában (a Kúria végzését az indítványozó jogi képviselője 2024. június 26-án töltötte le, az alkotmányjogi panaszt pedig 2024. augusztus 7-én nyújtotta be) a bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzést, valamint a jogerős ítéletet támadta.
- [17] Az Abtv. 52. §-a kifejezetten rögzíti a határozott kérelem követelményét, amelynek részét képezi az indokolás előterjesztésének a kötelezettsége is [52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]: „[i]ndokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség.” {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}. Az indítvány e követelménynek az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése és XVII. cikk (3) bekezdése vonatkozásában nem tesz eleget. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény e rendelkezései kapcsán mindenek előtt a felülvizsgálati kérelme befogadását megtagadó kúriai döntést sérelmezte, ami szerinte elzárta őt az általa vitatott kérdéseket érintően a további perorvoslattól. Hivatkozott továbbá arra, hogy a jogerős ítélet megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy a munkáltatói döntés indokával szemben jogorvoslattal éljen, amit az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében foglalt jogába ütközőnek tartott. Alkotmányjogi panasa nem tartalmazott megfelelő indokolással alátámasztott kérelmet arra vonatkozóan, hogy a támadott kúriai végzés, illetve a jogerős ítélet miért okozzák az Alaptörvény megjelölt cikkeinek a sérelmét. Az indítvány továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése vonatkozásában sem tesz eleget az Abtv. 52. §-ében rögzített határozott kérelem követelményének, amikor a közszolgálati jogviszony megszüntetéséből eredő közigazgatási jogvitában hozott jogerős ítélet kapcsán az Alaptörvény e rendelkezésének sérelmét állítja.

- [18] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {ld. pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [19] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a sérelmezett bírói döntéseket az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésébe ütközőnek tartotta. Úgy vélte, hogy azzal, hogy a másodfokú bíróság olyan indok alapján találta jogszerűnek az alperesi munkáltató döntését, amely sem a munkáltatói döntés indokolásában, sem a munkáltató alperesnek a perjogi szabályok szerint előterjesztett védekezésében nem szerepelt, megsértette az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát. Szerinte továbbá azzal, hogy a jogerős ítélet ilyen módon megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy a munkáltatói döntés indokával szemben jogorvoslással éljen, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát.
- [20] Az Alkotmánybíróság jogorvoslathoz való jog vonatkozásában állandó gyakorlattal rendelkezik, 3304/2020. (VII. 24.) AB határozatában összefoglaló jelleggel rögzítette: „Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében követelmény a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítása {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}. (...) További követelményként határozta meg az Alkotmánybíróság a jogorvoslat ténylegességét, vagyis azt, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, amelynek értelmében egyrészt követelmény, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevitelét ne gátolják jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljesszűrésűsége, illetve korlátozottsága {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}.” {Indokolás [38]-[39]} A jelen ügy kapcsán nem merült fel, hogy az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége ne lett volna biztosított, illetve a jogorvoslat korlátozott lett volna. Az indítványozónak a közszolgálati jogviszonya megszüntetésével kapcsolatban lehetősége volt bírósághoz fordulni. A kereseti kérelme alapján eljáró elsőfokú, illetve másodfokú bíróság a vonatkozó eljárási és anyagi szabályok szerint eljárva ténylegesen vizsgálta az indítványozó sérelmeit, s azokra megfelelően indokolt választ adott.
- [21] Azt is szükséges hangsúlyozni, hogy a jogorvoslathoz való jog „az egyes eljárási törvényekben biztosított rendkívüli jogorvoslatok, mint amilyen a felülvizsgálati kérelem is, kívül esnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének védelmi körén {lásd: 3124/2015. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [42]; 3120/2012. (VII. 26.) AB

határozat, Indokolás [22]; 3239/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [13]; 3045/2015. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [11]; 3067/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [20]}” {3245/2019 (X. 7.) AB végzés, Indokolás [17]}. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította már, hogy „nem ellentétes az, ha – mint a jelen ügyben is – a Kúria az ilyen rendkívüli jogorvoslat igénybevételére irányuló kérelem előterjesztésének és érdemi elbírálásának jogszabályi feltételeit megvizsgálva arra a következtetésre jut, hogy azok az adott kérelem tekintetében nem teljesültek, és ezen (szak)jogi meggyőződése alapján, az irányadó jogszabályi rendelkezések megjelölése mellett azt a szükséges mértékben megindokolt döntésében hivatalból elutasítja. Önmagában az, hogy az ilyen döntés indokolásában foglaltakkal az indítványozó nem ért egyet, vagy azt – saját szubjektív szempontjai alapján – nem tartja kellően részletesnek, az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata alapján nem alapozza meg a döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását” {lásd legutóbb például: 3276/2022. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [17]; 3052/2025. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [115]}.

- [22] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [23] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapított indítványi érvekkel szemben az Alkotmánybíróság a fentiekre figyelemmel rögzíti, hogy a bíróságok jogkörébe tartozó – így nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági – kérdésnek tekinti az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben, hogy az eljáró bíróság a munkáltatói döntés jogellenességének megállapítására irányuló kereset tárgyában miként dönt, s helyénvaló-e ítéletének indokolása. Megállapítható, hogy tartalma szerint az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panasz valójában a támadott bírói döntés felülbírálatára irányult. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés,

Indokolás [21]). Erre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelme tekintetében az indítványi kérelem tartalmát illetően arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó valójában nem alkotmányossági problémát tárt fel, hanem az eljáró bíróság jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdést vitatott.

[24] Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság megítélése szerint a konkrét ügyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének a sérelmére történő hivatkozás nem vet fel olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, amely az indítvány befogadását és érdemi vizsgálatát indokolná. Az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján ezért nem állapítható meg, hogy a munkajogi jogviszonnyal kapcsolatos jogvita tárgyában hozott támadott bírói döntéssel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.

[25] Mivel a fent kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem tett eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában írt feltételeknek, illetve a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételének, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2025. április 29.

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró